

Братислав Ташковски

Ноќ спроти Свети Никола

Драма за сиротиливностиие

ЛИЦА

ОРДАН
ВЛАДАНКА
СИМОНЧО
СИЛВАНА
РАДМИЛА
ИВАН
ЕНТОНИ
ДРАГУТИН
МИЈАЛЧЕ
ПЕРСА
ЛАЗО
АСЕН
БОГДАН
АРСО

ГЛАСОВИ

СИНОКОШУЛАШОТ
МАРИОНКА

ПРВА СЦЕНА

Ноќ спроти Свети Никола. Во домот на стечајното семејство Добреви се вршат последните подготовки за утрешната слава. Рибата е спржена, живата туршија исецкана, виното преточено. Тепсиичињата грав се на масата. Сармата, посна со ореви, е испечена. Во собата се мајката Владанка, таткото Ордан. На отоманчето спие синот Симончо. Ордан станува и го треснува телевизорот со рака. Тоа го разбудува Симончо.

СИМОНЧО: (Гимназиски мајгураниј без работи. Аисолујно незаинтересиран за нишито. Не сака да учи, не бара работи и живее на приситојно висока нога. Облечен е во најскапи фармерки и на нозите ги има најмодерните папки во градој.) Доста! Престани да тропаш Ордане; човек не може во сопствената куќа чесно да се одмори. *(Нервозно се врти на оруѓата сирани и со ногата го офрла чаршафот со кој е покриен.)*

ОРДАН: (Електро инженер. Пеинаесет години без работи. Сичеаец првоборец. Живојот го направил конфликтна личност. Продолжува да мава по телевизорот и се прави дека не го слуша Симончо.) Е, да му се сневиди, кај токму сега изгасна, таман пред новите вести. Да видеваме што решија оние во парламентот денес. *(По куса пауза се врти кон синој.)* О, види кој бил тука, види кој се јавува. Лично неговото мамино височество, принцот Симончо. *(Му подвикнува.)* Што е бре ајлаз, нешто ти пречи - ти се наруши комоцијата? Што си се испружил тука како сом демиркаписки. Молчи бре и станувај. Оди во подрум да донесеш ракија. Од тоа синото бинлаче. Јасно?

СИМОНЧО: Добро, мистер конфликт. *(Одговара со иронија и седнува на ојтоманчејо. Се прошеѓнува и се прозева. Тоа го гледа мајката Владанка и се вмешува во разговорот.)*

ВЛАДАНКА: *(Поранешен книговодител во една пронајдена фирма. Домаќинка која со помош на трикови го одржува семејството. Станува од масата и им се обраќа со прекор.)* Прекинете! *(Се врти кон Ордана.)* Не аздисувајте, посебно ти старо. Што ти е виновно детето што се расипал телевизорот. Ако си маж, оди и купи нов. А ти Симончо, послушај го татка ти и оди по ракија. А кога си веќе долу донеси и една тегла лутеница. Од таа поблагата. Ајде. *(Му приоѓа и го погалува по косата. Симончо станува и оди по ракија. Остануваат сами Ордан и Владанка.)*

ОРДАН : Браво Владанке. Уште малку и ќе ме натепате со син ти. Не ли мислиш дека малку претеруваш со тоа заштитарство? Не ли е време и тој да стане како останатите деца? Пред него ме правиш лом, ми велиш да купам нов телевизор. Па како да купам бре жено, кога сите пари од стечајната „плата“ му ги даде да си купи патики. Го гледаш, дури и спие со нив. Се враќа кај телевизорот и го акнува уште еднаш. *(Телевизорот крцнува и за чудо проработува.)* Ете, ти реков дека некогаш и на сила бива нешто. *(Го погалува телевизорот и врти по каналиите. Го бара Собранискиот ТВ канал. Седнува во расклајената фошелја.)*

ВЛАДАНКА: Каква сила, бре волу. Треба да се поправи. Колку пати ти реков да одиш долу кај комшијата, од третиот кат, да го замолиш да го кирне. Белким ќе може да го спасиме. *(Продолжува да ги брише садовите.)* А што се однесува до патиките на син ти, да молчиш. Што сакаш, да го делиме од останатите. Параспур да ни биде детето. Да не може да излезе, да не може девојка да фати, да се помести? Недај Боже да застрани, да стане таков... *(Поилукува три пати и чукнува во дрво.)* Тоа ли го сакаш, море Орданиште едно? *(Изнервирана го мавнува со крпата со која ги брише садовите.)*

ОРДАН: *(Сријува од фошелјата и ѝ се витурува в лице.)* Добро! Јас ништо не велама повеќе, а ти што сакаш прави. Но утре после славата кога ќе побара јадење, да му ги свариш врвките од патиките и да му кажеш дека се шпагети. Јасно? *(Малку заспанува. Прави пауза.)* Е, гледам не ти е јасно, но тоа

е тоа. А и да ти кажам уште нешто. Од немање патики и „левиски“ не се застранува. Се пропедерува од други работи, мори Владанке.

ВЛАДАНКА: *(Крајно изнервирана од кажанојќо, ѝодријнува од сѝолчејќо.)* Како не ти е срам така да велиш. Како да не е твое дете Симончо. Ај, подистави се малку и поплукај. Пу, пу, скраја било. Магаре едно, ако го земам сукалото друг пат нема на памет да ти текне така да зборуваш. *(Покажува кон сукалојќо шѝо висц на сидојќо.)*

ОРДАН: Ја, мајката и со физичка сила ми се закануваш. Јас изгледа ќе морам да бидам првиот маж од нашата зграда кој ќе пријави семејно насилство. *(Иронизира и ѝовѝорно се враќа кај ѝтелевизоројќо.)* На крајот на краиштата тоа е твоја работа. Јас само сакам малку мир, кога гледам вести и телевизорот, никако, ме слушна никако, да не се гасне до вестите во 23 часот. *(Појќоа, како нишѝо да не било, седнува на масајќа и ѝ ѝомаѓа околу садовѝе.)* А, да те прашам уште нешто, ќе ми биде ли дозволено? *(Владанка го ѝоѓледнува и климнува со ѓлавајќа.)* Ќерка ти Силвана кога се врати сабајлево?

ВЛАДАНКА: Во три, а зошто прашуваш?

ОРДАН: Ништо, чисто информативно, да не бидам копук неинформиран. *(Во ѝој миѓ свони ѝтелефонојќо, а Симончо се враќа со синиојќо бинлак ракија. Владанка одговара на ѝтелефонскиојќо ѝовик. Орган ѝоѝеѓнува една ѓолема ѓолѝка ракија. Му дава знак на Симончо дека ја донел висѝинскајќа. Владанка се враќа од претѝсобјетќо.)*

ВЛАДАНКА: Мајка ти Радмила се јави. Земала пензија и прашува што да купи за славата. И реков да донесе некои посни колачи. Да не месам јас за утре. Рече дека ќе дојде многу бргу. А, да, ти го купила и најновиот број на „Дело“. Ми кажа дека лом се направила со продавачката бидејќи повторно го криела неделникот под тезгата.

ОРДАН: Со кого? Со таа дебелата од Тутун, карши поштата? Па таа е чист комуњар. Нормално дека ќе го крие „Дело“. За неа единствен весник е „Јутарњи“. *(Повѝорно се врѝи кон ѝтелевизоројќо и го смалува ѝонојќо.)*

ВЛАДАНКА: Ајде ти се молам, доста со таа политика. Вечер имаме слава, заслуг е. Ќе ти дојдат гости и гледај да се повтори како лани, кога за малку ќе се испотепавте со соседот Иван.

ОРДАН: Добро жено. Но, кога ќе ми текне и сега жалам што не го сагласав еднаш по тоа лејката за подобро да ме памети. И онака се смиливме после два дена. А и денес, долу пред гранапчето ми кажа дека ќе наминел на кратко. Ајде ти се молам; тој ликсур по убедување ќе ти дошол на кратко. Ќе заседне тој.

(Во собата влегува Силвана. Убава девојка која работи како секретарка во една голема приватна фирма. На главата има вишлери, носи панчучи и е облечена за излегување. Приоѓа до телевизорот, го смалува титот и на Владанка и кажува со мимика да ѝ стави кафе. Го бара пейлничок. Симончо го вади од под ошоманчејто и ѝ го подава. Пали цигара. Тоа го револтира Ордана. Демонстративно го враќа титот на телевизорот и ѝ го зема пейлничок.)

ОРДАН: А, не! Цигарата ќе си ја пушиш надвор, на балконот. Не можеш ти кога сакаш и колку сакаш да не трнеш. Јасно?

СИЛВАНА: *(Се обраќа кон Владанка.)* Што му е Вацо на типов, да не е пред менструација?

ОРДАН: *(Навреден. Се врти кон Владанка.)* Чу? Те прашувам дали слушна што те праша ќерка ти?

ВЛАДАНКА: Чув де, чув. И што? Ти стана нешто, ти се срони бисерот? Гледаш дека целата е истоштена од работа. *(Се врти кон Силвана.)* А ти злато, внимавај што дрдориш. Ме слушна?

СИЛВАНА: *(Му се обраќа на Симончо.)* Што им е на двајцата бате?

СИМОНЧО: Пак немаат пари. Ете тоа, а знаеш какви се деновите во семејството Добреви без пари. Особено кога тоа се случува пред Свети Никола. Напната атмосфера, сестро.

(Најнајосата ја прекинува својот. Владанка оди кон вратата да види кој доаѓа. Ја отворила вратата и се поздравува со Радомила. Се бакнуваат и ѝ ги презема торбиите од рацете.)

РАДМИЛА: *(Држечка пензионерка. Целиот работен век го минала во Царинската управа како службеник. Активен поодржувач на опозициските идеи.)* Здраво најмили мои. Нека ни е за многу години славата и до година ако даде господ да бидеме во поголем број. *(Погледа кон Силвана.)* Еве, донесов посни колачиња. *(И покажува на Владанка во која кеса се и се врти кон Ордана.)* Денес бев на гробот на татко ти. Едвај запалив свеќа од силниот ветер. Не е лошо да им се јавиш на оние од погребалното да го исчистат малку снегот. *(Појоа го прегрнува Симончо.)* А ти, убавец на баба, што си таков покиснат? Еве, денес баба земала пензија. *(Му дава петстотини денари. Симончо ги грабнува парите и ја бакнува Радомила. Се врти задоволно кон Ордана.)*

ОРДАН: *(И се обраќа на Радомила.)* Мори мамо, колку пати сум ти рекол да не ги расипуваш децата со пари. А ти, сè си го тераш истото. Знаеш што ќе купи сега нашето кленче со тие пари?

РАДМИЛА: Не.

ОРДАН: Ќе купи малборо стотка и ќе се прави мангуп на другарите пред влезот. Ете сега знаеш.

РАДМИЛА: Ајде, не зборувај многу. Биди пофлексибилен. Сети се како ти ги голташе бобончињата од баба ти Султана, а кога ќе ти дадеше стопаре рипаше до таван. *(Му дава знак да оди да ѝ помогне на Владанка околу кесињата. Седнува на опшоманчето до Силвана. Ордан се повлекува. Симончо победнички ја зема јакната и излегува од собата.)* А ти принцезо како си? Како ти е на работа?

СИЛВАНА: Не е лошо, само многу се бара од мене. И дење и ноќе. Што да правам кога директорот е тапа за англиски и комплетен дибек за техника.

РАДМИЛА: А плата има?

СИЛВАНА: Е, за тоа не можам да се пожалам; но те молам не кажувај на Ордан. Јас им велам дека не земам плата. Ме разбираш бабо. Нели?

РАДМИЛА: Не, но нема врска.

(За тоа време Владанка и Орган ѝ и празниџ кесињатиџ на масатиџ. Орган го зема најновиоџ број на „Дело“ и се повлекува прео џтелевизороџ. Радмила приоѓа до масатиџа и ѝ помага на Владанка. Силвана зајочнува да ѝ вади виџлериџте и се пооѓоџвува за излеѓување.)

ОРДАН: *(Го прелисџува неделникоџ и го коменџира уводникоџ.)* Овие од „Дело“ навистина убаво пишуваат, но дали воопшто некој ги слуша што сакаат да кажат? Што мислиш мајко ти за тоа?

РАДМИЛА: Слушаат, слушаат, читаат и подвлекуваат со црвено, но се прават дека не слушаат. Туку, дај остави го тоа сега. Оди долу на пазарче и купи малку ситна риба. Да ја запржине додека има сѐ уште време. Еве пари. *(Му подава петстотини денари.)* Ајде ќе започнат да доаѓаат гости. *(Тоа го гледа Силвана.)*

СИЛВАНА: *(Доџтерана и пооѓоџвена за излеѓување.)* Браво бабо, ти на сите по петстотка даваш. За мене не треба. Тие пари нека учествуваат во нашиот семејниот буџет. *(Кон Орган.)* Значи татко, сметај дека рибата е од мене. *(Ја префрла џашичкиџте преку рамо и излеѓува. Им поделува бакнежи на Владанка и Радмила.)*

ОРДАН: *(Го свџџкува весникоџ на половаина и го сџава поо џтелевизороџ. Ги зема париџте и се уџаџува кон враџатиџа. Заџанува.)* Добро Радо, но внимавајте телевизорот да не изгасне. Тоа никако не смее да се случи. *(Џ се обраќа на Владанка.)* Мори Вацо, ќерка ти многу гола излезе за на работа. Да не настине? *(Се нагрнува со сакоџо и излеѓува. Владанка не реџлицира. Осџануваџ сами со Радмила.)*

ВЛАДАНКА: Мамо, се плашам се повеќе за него. Станува многу нервозен, како да влегува во климактериум. А и сѐ повеќе го стегаат градите, има грчеви во стомакот и кашла како искинат.

РАДМИЛА: Ништо не му е. Силен е тој; а и времето, гледај какво е? Ништо не се знае, ни политика, ни работа. Знаеш ли колку семејства се распаднаа. Исчезнаа во оваа транзиција

ќерко, во оваа проклета политика. Затоа мора да издржиме, посебно вие кои, сè уште, сте млади и силни за понатаму.

ВЛАДАНКА: Како Радмила? Ти најдобро знаеш како живееме. Со 7.000 денари. Да не си ти, и мојата фамилија, ние сме готови. А живот е. Тече. Сè околу нас се движи. Не оди туку така да се откажеш од него. И покрај сè, убав е.

РАДМИЛА: Така Владанке. Затоа, токму во името на животот, мора да издржиме. Не може да биде сè така црно. Како велат на крајот на тунелот нè чека светлина. Ајде сега, размислувај за гостите што треба да пристигнат, а и светецот може да се налути.

ВЛАДАНКА: *(Со голема тежина.)* Како да размислувам?

РАДМИЛА: Така убаво, со сила. А сега дај ги пченицата и лепчето. Во секој миг може да дојде поп Арсо. Свеќа имаш?

ВЛАДАНКА: Имам.

(Приситуваат кон масата. Ја принесуваат пченицата, шипенцејќо со вино, лејчејќо и свеќата. Иконата на светецот ја попираат со една вазна. Враќаат се отвора и во собата влегуваат Ордан и појот Арсо.)

АРСО: Ете така, пристигнавме во овој топол дом. Ајде сега домаќине нека ти е среќна и вечна славата. *(Му ја ситнеува раката на Ордан.)* Дали е сè подготвено? *(Се врти кон домаќинките.)*

ВЛАДАНКА: Да оче, еве на масата.

(Приоѓаат кон масата. Пој Арсо го вади моливеникот и со зајалка ја зајалува свеќата. Зајочнува со теѓејќо. Го те тројарот за Свети Никола. Го врти лејчејќо наопаку и со малојќо ноже исекува крст. Во средината на крстот исцупа од винојќо. Вино исцупа и во пченицата.)

АРСО: *(На крајот од моливката.)* Имињата ве молам?

ОРДАН: Ордан, Владанка, Радмила, Силвана и Симончо.

(Појој ѓи поворува имиња и го зема лејчето в раце. Се врти кон Ордана и му го доава. Заедно го врти в круж и се молат. Го крилат на две половинки. Арсо ја бакнува поскурајта. Тоа го права и осанатије. Ритуалот завршува.)

АРСО: Така, готово е. Господ нека им помогне на сите кои живеат во овој дом и за многу години. *(Го симнува петрафилој и ја зема ташната. Се ујатува кон вратата.)*

ОРДАН: *(Му приоѓа шивко.)* Оче Арсо, колку пари треба?

АРСО: Ништо синко. *(Прави пауза.)* Но, ценовникот за ова е триста денари. Имаш?

ОРДАН: *(Вади пари од џебот и му дава петстотини денари.)*
Еве повели оче.

АРСО: *(Махиално ѓи стиснува парите.)* Господ да те благослови. *(Излегува.)*

ВТОРА СЦЕНА

Во луксузната вила на Тајкунот Лазо се вршат последните подготовки за славата. Во собата за послугата се Драгутин, Мијалче и газдарицата Перса. На масата има шише виски и една чаша.

ПЕРСА: *(Наконџена ѓоспоѓа, изнакиџена со злато и бисери. Носи демоне косџимче во розова боја. Во косаџа има ѓолем цвеџ. Никоџаш не рабоџела неџџо одредено и секоџаш имала мноѓу џари. Вилаџа и се џџо џоседува е наследџџво од неџзинаџа џокојна мајка. Не се одликува мноѓу со инџелеџенџија, но добро знае да ѓи расуди и расчлени рабоџџџе.)* Слушајте ме сега, копуци низаедни. *(Драѓуџин и Мијалче засџанувааџ мирно.)* Сакам сѐ да биде во најдобар ред и да нема никаков пропуст. Ти, Мијалче ќе го светнеш новиот Мерцедес и сите гости ќе ги земеш од дома. И, немој случајно да си се појавил без капа и бели ракавици. Се разбираме?

МИЈАЛЧЕ: *(Корџуленџен возач на џајкуноџ Лазо. Селско деџџе, кое само џолџронџџвоџо и изврџџелџџвоџо ѓо сџасиле од моџика. Од исџо село се со ѓаздариџаџа Перса, но џоа никако не смее да ѓо каже.)* Се разбираме газдарице, а морам ли да ја носам таа одвратна капа што ми стои како леген на главата?

ПЕРСА: *(Смирено.)* Да. Капата и не е така лоша. Дај стави ја, да видам како ти стои.

МИЛАЈЧЕ: *(Ја сџава ѓолемаџа џркалезна каџа на својаџа ѓлава. Каџаџа е со неџрисџојна ѓолемина и на неа џџџува ЛАЗО ДООЕЛ.)* Ете, гледате, како голема лејка сум.

ПЕРСА: Не Милајче, токму спротивно, делуваш импресивно. Нели Драгутине?

ДРАГУТИН: *(Батлер во семејството на тајкуној Лазо. Облечен е во црн костум и има бели ракавици. Делува ирејскавишно.)* Се разбира, моја драга госпоѓо Перса. Вашиот вкус секогаш бил инспиративен, а вакви недоделкани суровини *(покажува кон Мијалче,)* никогаш не можат да знаат што е убаво за нив. Проста маса, госпоѓо. *(Се вовлекува наназад, заспанува мирно и ја бакнува раката на Перса.)*

ПЕРСА: *(Задоволна од одговорот.)* Ете, копуку еден. *(Кон Мијалче.)* Гледаш дека сите го делат моето мислење. Затоа капата на глава и ни збор повеќе. Се разбираме?

МИЈАЛЧЕ: Се разбираме, газдарице. *(Се поклонува, а на Драгутин му испраќа заканувачки поглед.)*

ПЕРСА: Ако е така, сега слушај. А слушај и ти Драгутине и извади хартија да запишеш што треба да се купи за вечер. Значи, слушајте внимателно. *(Драгутин вади ноџес од внатрешниот џеб и чека. Мијалче ја подметнува катата.)* Значи вака: за аперитив пет шишиња виски и тоа бурбон, “Џек Даниелс, или оној со ружите. „Џим Бим“ никако да не ми купуваш, ми мириса на дрво. За мезе, од „Веро“ кај Алумина, ќе земеш пет свежи лососа, филети од ајкула и многу, многу кесенца замрзнати морски плодови. *(Прави пауза и се мисли.)* Како ли се викаше тоа на италијански?

ДРАГУТИН: Фрути ди маре, драга госпоѓа. *(Ја прекинува победнички и гледа со презир кон Мијалче.)*

ПЕРСА: Браво Драгутине, така беше. Како беше? Фрути ди маре! Добро, а сега да продолжиме. Ќе нарачаш, од кај „Фуфо“ стотина посни сарми и тепсииче грав. Салати да ти направи едно пет-шест, посни се разбира. Овошје да има во изобилие. Се разбира и посни колачиња и кифлички. Од вино ќе донесеш од француското, и бело и црно. Секако, за после јадење и француски коњак. „Наполеон“. Знаеш? Пишуваш?

ДРАГУТИН: Пишувам, пишувам.

ПЕРСА: Добро, а сега натаму: Ќе ја земеш најубавата посна торта и многи бадемчиња, ф’стачиња и ситна солена леблебија. И секако сокови и вода. *(Прави пауза и се замислува.)* А да, сепак земи и малку пршута и убаво сирење. Кој знае, може

вечер и да замрсиме малку. Голема работа Свети Никола бил посен. Па, цел живот тоа го знам и секогаш мрсам, па ништо не ми е. Ете толку.

ДРАГУТИН: Тоа е сè?

ПЕРСА: Да, и те молам телефонот да ти биде вклучен ако нешто се премислам да ти јавам. Ајде сега одете.

(Драѓуџин и Мијалче џрѓнуваат кон излезот, но џред враќаат џовторно Перса џи засќанува.)

ПЕРСА: Чекајте бре, каде сте се забрзале. А поскурата, а пченицата? Што со нив? Ти Мијалче, од кога ќе испазарите сè, ќе одиш дома и ќе џ кажеш на жена ти Анкица да свари пченица и да испече поскура. Нели така треба да биде. Ајде, јас немам време за тоа. Се разбираме ли?

МИЈАЛЧЕ: Се разбираме газдарице Персо. *(Нервозно одѓовара и ја џодмесќува каќаат на џлаваат. Излеѓуваат со Драѓуџин. П свони мобилниот на Перса.)*

ПЕРСА: Да, кој е? А, ти си Лазо. *(Седнува на сќолицат.)* Дали е сè готово? Секако, ти само вечер дојди си одморен. Добро? Така. А што велиш, ќе имаме гости. Убаво. А кој ќе дојде? Асен! Леле од кога не сум го видела. Лани од Египет, нели? *(Пауза.)* Како бре не се сеќаваш, па нели бевме во тоа Шарме ел Шејк, кога рокнаа тоа бомбите. *(Пауза.)* Е, гледаш така е. За сè треба јас да се сеќавам. Ајде сега остани со добро. *(Го заќвора џелефонот, но нешто се сеќнува и џовторно му свони.)* Ало, повторно сум јас. Заборавив да те прашам. Денес на берзата колу акции купивме? *(Пауза.)* 470, браво. А од каде? Од Банкарот? Не од него, па од кого? Од Шпедитерот? Па што му текнало тој да продава, нема уште избори. Но добро, добра зделка си направил, маче мое тајкунско. Ајде чао. *(Комќлејно задоволна џо враќа џелефонот во џебот и си најќочува чашиа виски. Приоѓа до џрозорецот.)* Ех, колку убава земја, каква демократија, каква прекрасна власт, каков убав и послушен народ; какво разбирање имаат за нас кои знаеме како се прават и чуваат пари. На следните избори мора повторно да инвестираме во власта. Фрли рипче да фатиш крапче. И тоа какво крапиште. Во тоа име вреди да се живее. *(Ја исќива чашиата и џокму коѓа сака да си најќолни ушќе една свони*

фиксиони телефон. Седнува на столчето и го вклучува на интерфон. Се јавува ќерката Марионка.)

МАРИОНКА: Ало, ало, кај си мори Персо, везден висиш на мобилен, не може човек да те добие?

ПЕРСА: О, злато мамино, а каде си ти?

МАРИОНКА: Во Солун на шопинг и нема да дојдам неколку денови.

ПЕРСА: Како нема да дојдеш. А славата?

МАРИОНКА: Ма каква слава. Остави го тоа, сега имам голем проблем, ми се испразни мастерсот.

ПЕРСА: А, така ли? Тоа во странство е навистина проблем. А душичко колку е голем тој проблем во евра?

МАРИОНКА: Две илјади Персо. Те молам дополни ги денес. А сега морам да одам, ме чекаат во кола долу. Знаеш од хотел ти се јавувам. И поздрави го Лазо. Чао. Ве сакам.

ПЕРСА: Ех, деца, што да се прави. Се мора. *(Смирено го исклучува интерфонои и го доива вискиио.)*

ТРЕТА СЦЕНА

Кабинетот на тајкулот Лазо. Лазо и Асен ги прелистуваат дневните весници. Секретарката Силвана ги послужува со кафе, мали чоколатца и кисела вода. Видно се вознемирени. Нестрпливо гледаат во мобилните телефони. Во кабинетот влегува новинарот Иван.

ИВАН: *(Во рацете го држи денешниот весник.)* Извинете, другар Лазо. Јас не сакам да биде отпечатено тоа така. Јас го напишав сосем поинаку, но уредникот го преправил. Еве, го носам мојот оригинален текст да видите каков е. *(Од чанџијата го вади шексџојт.)*

ЛАЗО: *(Голем бизнисмен и политичар во сенка. Најголемиот сива еминенција во државата. Некогашен шеф на кадровската служба во едно јавно претпријатие. Денес соосновател на многу производствени компании, юридички канцеларии и една банка. Облечен е во бел костум. На десната рака има прстен со голем скапоцен камен. Смирено го погледнува новинарот.)* Добро де Иванчо, не се потресувај толку, не е крај на светот ако некој напишал дека нешто сум приватизирал незаконски. Тоа според законот треба да се докаже. *(Кон Асен.)* Нели ?

АСЕН: *(Поранешен активен убаши. Денес активен советник. Пошто трговец на големо и влијателен соосновател на повеќе репрезентативни локации, кладилници, менувачници и активни деловни простори.)* Така е другар Лазо. За сè во оваа нова и демократска држава последниот збор треба да го даде судот. А не некои новинари, или уредник на сомнителен весник. Затоа, не бери гајле млад човеку *(кон Иван,)* вистината секогаш била на наша страна. Ајде сега седни и одмори се. *(Иван продолжува да стои.)* А ти Лазо, понуди го детето нешто, дај му нешто, окуражи го малку.

ЛАЗО: Да, во право си. *(Го подигнува телефонот.)* Силвана, дојди кај мене.

СИЛВАНА: Повелете господине директоре.

ЛАЗО: Ти Силванче го познаваш ли овој млад господин, мислам новинар?

СИЛВАНА: Да, господине директоре, соседи сме, во иста зграда живееме. *(Се врти кон Иван и го поздравува. Се ракуваат.)*

ЛАЗО: Види, види, колку бил мал светот. Па штом е така понуди го со пијалак и дај му нешто од репрезентацијата. И шише виски за дома, се разбира.

СИЛВАНА: Веднаш директоре. *(Заминува. По кусо време се враќа со кафеџо и торба подароци. Го послужува и заминува.)*

АСЕН: *(Ја гледа како заминува.)* Их! Добра ти е оваа Силвана другар Лазо. Гледај каква позадина има. Их!

ЛАЗО: А не, не. Јас не ги мешам бизнисот и задоволството. Затоа не зеј толку. Како да не си видел младо женско. Туку ајде сега сериозно да го разгледаме новонастанатиот случај. *(Се врти кон Иван.)* Ти, му се јави ли на господинот министер ?

ИВАН: Свонев другар Лазо, но не ми одговара. *(Исплашено.)* Недостапен е.

ЛАЗО: Така значи. Недостапен велиш. *(Се чешка пообраќа.)* А кога се ликсуреше овде за пари беше достапен. *(Се врти кон Асен.)* Го слушаш ли ти ова пријателе? Гледај каков станал светот. Ќе ги донесеш на власт и одеднаш стануваат сила и демократија. Забораваат. Може ли тоа?

АСЕН: Секако дека не може; но и ти си виновен малку за тоа. Многу даваш брат. Им веруваш, демек по идеолошка линија. Каква идеологија пријателе? Постојат само интереси. А интересите се ставаат на хартија, се запишуваат, се документираат. Ме разбираш?

ЛАЗО: Да, но со овие новите состојбата требаше да биде поинаква. Ветуваа многу убави работи, а што е најважно се обврзаа да не ми се мешаат во работата. Да ги видеше само

како мисиреа во кабинетот кога бараа пари. Ете тука беа. (*Се врти кон Иван и со зачудување.*) Ах, ти се уште стоиш. Седни. Не плаши се, сега ќе му се јавиме оттука, па ќе видиме дали и натаму е недостапен. (*И звони на Силвана.*) Силвана, јави се кај оној со сината кошула. (*Го зајвора телефоној и му се обраќа на Асен.*) Сега ќе видиме на што сме. (*Молчај. Пијат кафе и чекаат. По десетина секунди звони. Го вклучува интерфонеј. Се јавува Лазо.*)

СИНОКОШУЛАШОТ: Ало господине Лазо. Сте ме барале?

ЛАЗО: Да. Да, јас сум.

СИНОКОШУЛАШОТ: Па како сте. Ве нема нешто во последно време.

ЛАЗО: Како бре ме нема. Јас сум тука, но ти се изгуби во славата и власта. Ме слушна?

СИНОКОШУЛАШОТ: Многу работа. Знаете како е, се води држава. Малку пари, многу луѓе и желби.

ЛАЗО: Ајде, ајде, ниедна власт не е толку пребукирана за да зборави на своите добротвори, на своите финансиски ангели. Знаеш нели?

СИНОКОШУЛАШОТ: Знаам.

ЛАЗО: Е, кога знаеш, тогаш зошто се однесуваш така?

СИНОКОШУЛАШОТ: Не можам поинаку. Ме контролираат.

ЛАЗО: Што? (*Изнервирано сријува од фотелјата.*) Не можеш поинаку!? Па што си ти, министер или балерина? (*Луинува во масата.*)

СИНОКОШУЛАШОТ: Не се нервирајте толку.

ЛАЗО: Што бре, да не се нервирам. Гледај како тече времето, а ти, сè уште, ништо не си исполнил од ветувањата.

СИНОКОШУЛАШОТ: Кои ветувања?

ЛАЗО: Како? Како кои ветувања? Па тие кога ги кажа на броењето на парите.

СИНОКОШУЛАШОТ: А тие. Можно е да сум заборавил од обврските и патувањата.

ЛАЗО: Да, тие. Сега ти се разбистри сеќавањето? Да, да токму тие. Погледни околу тебе и ќе ја видиш твојата црна актен ташна и веднаш ќе ти биде појасно. Така?

СИНОКОШУЛАШОТ: Така е.

ЛАЗО: Така е. Гледаш дека знаеш. Затоа не зборувај многу туку веднаш да го наименуваш мојот човек во царина. И внимавај со директорската и амбасадорската листа. Јасно?

СИНОКОШУЛАШОТ: Јасно другар Лазо. Само нема потреба од таков тон. Сè ќе се среди.

ЛАЗО: Добро, штом е јасно. Ај, сега здраво и кажи му на оној твојот параспур од помошник деновиве да намине кај мене. А, не, чекај уште малку. Поздрави ги твојот пријател уредник и кажи му да престане со глупости инаку ќе го купам весникот и ќе остане без работа. Пазарно и демократски. Нели?

СИНОКОШУЛАШОТ: Токму така, пазарно.

ЛАЗО: Така, него како. Ајде сега глумете држава и не заборавајте. И немој ти мене да ми кажуваш каков е мојот тон.

СИНОКОШУЛАШОТ: Добро, се извинувам...

ЛАЗО: *(Го зајвора телефонот и синокојно се навалува во фојелата.)* Слушна? *(Кон Иван.)*

ИВАН: Слушнав и не ми се верува. Па дури сега гледам кој е најзаслужен за нашата демократија. Вие, другар Лазо, сте многу повеќе од мецена, вие сте добротвор кој треба да се почитува. Затоа, дури сега ми стануваат многу работи појасни. А и уредувачката политика на мојот весник ми се избиструва. Таму

се работи за заговор против вас. *(Го зема весничкиот в рака и покажува на одредени текстови.)* Затоа, оној дел од Вашето излагање, мислам некаде пред крајот, кој се однесува на мојот уредник и можноста од менувањето на сопственикот на весникот; навистина ме импресионира. Во еден таков случај, хипотетички зборувам се разбира, мојата скромност би можела да дојде до израз. Нели другар Асен?

АСЕН: *(Изненаден од прашањето. Погледнува кон Лазо и окога тој му дава знак, одговорара.)* Види, младо момче; во ова збркано време навистина сè е можно. Но, не ептен сè. Колку јас што можев да разберам, ти сега се предложи да бидеш калиф наместо калифот во твојот весник. Директно. Тоа е храбро и јас го почитувам тој чин. Меѓутоа, кој може да ни гарантира дека утре, задутре или кој знае кога и ти нема да се превртиш во вистинољубец. А? Од каде да знаеме? Јас цел живот работам со луѓе, со жива материја, со крв и месо. И тоа со какви луѓе, силни идеолошки противници. *(Застанува со мислата.)* И сето тоа што што ти сега го сакаш, од нив го имам на писмено. Со изјави, со обврски. Но народ како народ, се избекумува и одеднаш станува многу храбар. Тогаш навистина е тешко да се работи со него. Затоа размисли што би можел ти да понудиш за тоа. Ме разбираш?

ИВАН: Па не баш, но ќе се обидам да разберам. *(Се врти кон другарот Лазо.)*

ЛАЗО: *(Го врти прстенови, го вади од прстенови и постоа стиснува желба во филцанот кафе.)* Ете, да видиме што ќе се случи. *(Го лиже прстенови и му го доава филцанот на Асен.)* А, така. Значи ти *(кон Иван,)* ќе се обидеш да разбереш. Е, така нема да оди малечок. Ти треба да си решиш, со нас си или со нив? Нема тука вртење многу. Ако си со нас те чека многу убава иднина. Уредничкото место тука е најмала работа. Ако си со нив, не знам што те чека, но сигурно нешто неубаво. Сфаќаш?

ИВАН: Е, сега ми е се многу појасно. Јас и натаму да си ја работам мојата работа, да ве информирам за сè, а вие никако нема да заборавете на мене. Дали е така, другар Лазо?

ЛАЗО: Мислам. Но зависи од тоа како другарот Асен ќе те пласира. Мислам како оперативец или како креативец?

АСЕН: Како двете најубаво. *(Кон Иван.)* А тоа најдобро ќе го докажеш ако во саботниот број направиш еден убав и катастрофално лош психолошки профил на господинот со сината кошула. Едноставно да го растуриш. *(Прави пауза и од внајреиниот џеб вади коверти. Му го дава на Иван.)*

ИВАН: *(Го зема со сѐрав ковертиот.)* За мене? А што има во него?

АСЕН: Не плаши се, има убави работи. Ајде отвори го.

ИВАН: *(Го отвора ковертиот и во него наоѓа фотографи. Ги вади и гледа. Лицето му се вкочанува. Ги остава на масата. Се врти кон Лазо.)* Што е ова другар Лазо?

ЛАЗО: Слики. И тоа добри - јасни и големи. Ајде малку заврти ги и прокоментирај ги?

ИВАН: *(Ги гледа сликите. Изненадено.)* Еј, на сите е Господинот со сината кошула. Еве, на оваа е сликан со Вас како се поздравува. На оваа другата нешто потпишува, а овде на третата зема едно црно коферче. Другите се исти. *(Се загледува во една слика.)* Ај, види колку фотогеничен бил човекот. И што сега со нив другар Асен?

АСЕН: На насловна страница. Со еден добар текст за успешноста на власта во борбата против митото и корупцијата. И тоа во сопствените редови. Твое е само да напишеш, сето останато е наше. Ајде сега собери ги доказите, стави ги во чантата и оди си, ние имаме работа.

ИВАН: *(Погледнува кон Лазо, а тој со два прсти му дава знак да замине. Се собира, го дојива кафејо и се поздравува. Излегува од кабинето како од црква, наназад.)* Добро, добро другар Лазо штом Вие така велите.

ЛАЗО: Чекај. Си ги заборава подароците.

(Иван се враќа и ја зема торбата со подароци. Во кабинетот остануваат Лазо и Асен. Асен го зема филцанот на Лазо за да му гледа.)

АСЕН: Види, види што убава желба си стиснал. Голема, јасна, полна со перспектива и нова димензија. Ќе ја биде. Ти се исполнува гарант. Ај сега стисни уште една. *(Му го враќа филцанот назад.)*

ЛАЗО: *(Внимателно ја гледа првата желба. Го врти филцанот и од страна ситиснува нова желба.)* Ете, уште една за сè да биде како што треба. *(Го подава филцанот на Асен.)*

АСЕН: Браво бре Лазо, само ти можеш да стиснеш и посакаш две идентични желби. И оваа е добра. Како отисок е на првата. Туку, да го оставиме кафето и да те прашам нешто интимно.

ЛАЗО: Прашај.

АСЕН: Ти ме покани вечерва кај тебе на слава?

ЛАЗО: Да.

АСЕН: Тоа е добро. А дали ја покани твојата секретарка Силвана?

ЛАЗО: *(Изненаден.)* Не. Од каде сега такви глупави прашања?

АСЕН: Не се глупави. Суштествени се. Затоа те молам девојчето да ти дојде на гости. И јас по протоколот да седам до неа. Важи?

ЛАЗО: Важи. Ама зошто ти треба сето тоа?

АСЕН: Страст Лазо, страст, а гледај каква е. *(Со рацете прави гестукулација на жена со големи гради.)* Ти не знаеш што имаш во твојот кабинет, другар. *(Ситанува од фошејлаша и го поштапува по рамото.)* На овие години тоа не се испушта. А сега морам да одам. Со сликите сè е во ред, уредникот ќе биде известен и неутрализиран. Ред мора да има. И те молам, немој да заборавиш за малечкава. *(Заминува.)*

(Лазо осџанува сам. Се мисли ништо да ѓрави. И се јавува на Перса.)

ЛАЗО: Ало, Персо јас сум. Ти се јавувам да ти кажам дека малку ќе задоцнам. Така де, имам некој состанок. И уште нешто има. На гости вечер, покрај Асен, ќе дојде и мојата секретарка Силвана. Не прашувај ништо сега. Така мора да биде. Реков, така мора да биде. Ајде здраво. *(Го зајџвора мобилниот и ѓреку оруџиот ѓелефон и звони на Силвана.)*

СИЛВАНА: Да, директоре. *(Влеѓува целџта задишана.)*

ЛАЗО: Силвана. Размислував долго време за тебе и сметам дека ние треба подобро да се запознаеме. *(Силвана се ѓодисџавува од месџто.)* Не, не плаши се. Не мислам јас и ти, туку моето семејство со тебе. Ти се вредна, млада и убава. Пред тебе е голема кариера. Јас навистина сакам да ти помогнам во тоа. Затоа те поканувам вечерва во мојот дом на вечера. Се надевам дека нема да го одбиеш овој мој предлог.

СИЛВАНА: *(Збунетџа.)* Јас, јас..., јас навистина не знам што да кажам господине директоре. Тоа за мене е голема чест. А во колку часот?

ЛАЗО: Во седум. И те молам да се чувствуваш спокојна.

(Во џтој миџ влеѓува возачот Мијалче. Големџта каџа ја носи искривено.)

МИЈАЛЧЕ: Директоре, колата е подготвена.

ЛАЗО: *(Го џледа во каџџта и се возоржува од смеење.)* Добро. А кога си веќе тука, договори се со Силвана кога вечер да дојдеш по неа и да ја донесеш кај мене дома. И, те молам, симни го тој леѓен од главата.

МИЈАЛЧЕ: *(Прави исклучиџелна џримаса на изненадување. Се врџи кон Силвана и се смешка.)* Се разбира директоре. Но другарката Перса директно ми нареди да ја носам секаде, така било во американските филмови. Возачите морале да имаат капа.

ЛАЗО: Да, но не таква. Ајде одиме.

(Од кабинетој заминува Лазо. Мијалче малку заостанува и ѝ префрла на Силвана.)

МИЈАЛЧЕ: Браво сестро, многу добро напредуваш.

СИЛВАНА: Што бре копук браво. Ајде бегај од тука.

(Мијалче заминува. Останува Силвана. Сè уште е во шок. Ги собира разни филци и излегува.)

ЧЕТВРТА СЦЕНА

Повторно во домот на семејството Добреви. Вечерата е при крај. Роднините и дел од соседите заминале. Во една пријатна атмосфера на полната маса седат: Ордан на челото, до него од левата страна е Иван, од десната Ентони. На останатите столчиња седат полицаецот Богдан, Радмила, Симончо и Владанка. Телевизорот е вклучен, но нема тон.

ОРДАН: Е, така. *(Се ойушѝа на сѝолицѝаѝа.)* Сега, мои најмили и вие почитувани соседи спокојно да се напиеме уште по една. Многу ви благодарам што сте тука во мојот скроман дом. Ајде. *(Ја крева чашаѝа и назоравува со сѝѝе.)* Да сте ми живи и здрави. Ајде Ентони напиј се уште една. Не си во униформа.

ЕНТОНИ: *(Воено лице. Офицер на авиѝациѝаѝа. По ѝаѝѝко иѝѝалиѝанец, ѝо мајка долноуѝенец.)* Не можам Ордане, цел ден сум по терени, се изнаслушав најразлични глупости, а имавме и штрајк на синдикатот. Навистина ние сме прва војска, ако сме, во светот која штрајкува. Но да не ве тормозмам сега со тоа. Славата навистина ти е добра. Ајде да живееме. *(Подигнува чаша вода.)*

БОГДАН: *(Полицаец во униформа. Сѝроѝ и сѝѝеѓнаѝѝ. Неѝѝѝо не е задоволен од кажувањѝѝо на Енѝѝони.)* Чекај малку господине. Како тоа мислиш „ако сме“? Тоа е лоша реченица и може да се разбере и како „ако сме држава? “ Јас барам тоа да ми го објасниш, бидејќи и јас, како и ти, сум држава во униформа. Те молам.

ЕНТОНИ: Е, мој соседе, јас не мислев така како ти што си разбрал. Но и да е така не треба да ме прашуваш за тоа. Види, јас потекнувам од војничко семејство и добро знам како функционираат војските. Дедо ми, до пред некоја година, беше генерал на една пешадиска бригада во Анкона. Кога му објаснувам што работам јас и како го работам тоа, тој само ги подигнува рамениците. Едноставно компарацијата не оди.

Затоа велам ако. И ти не треба да се вжештуваш непотребно за тоа. Твојата полициска држава е многу поразлична од мојата пилотска. За тебе државноста е пендрекот и пиштолот, а за мене нешто поинакво. Но, тоа е сосем друга работа. Јас ти предлагам да не навлегуваме во полемики.

БОГДАН: Што сакаш да кажеш? Сакаш да објасниш дека јас сум држава со сила, а ти со ум. Тоа? *(Се сиропивсипавува.)*

ЕНТОНИ: Па може и така да се каже, ако тебе ти е полесно. *(Со саркастичен тон му одговара. Тоа го забележува Радомила.)*

РАДМИЛА: Полека соседи, немојте да дозволите политиката да ве вознемири. Оставете ја државата, гледајте ја сармата и винцето. *(Се обидува да ги смири.)* Ајде домаќине *(кон Ордана)*, речи една песна.

ОРДАН: Добро мајко, арно велиш. *(Сипанува, се поодмесипува и го сипегнува коланот. Започнува да пее.)* “**Море сокол пие вода на Вардарот, море.....,**

РАДМИЛА: *(Го прекинува.)* Не таа, таа буди револуционерни чувства. Дај нешто друго. *(Ордан се мисли, а за тоа време со песна се јавува Владанка.)*

ВЛАДАНКА: “**Мори моме Магде, умирам за тебе.....,**

(Сипе ја прифаќаат песнатата и запеејуваат со неа. Само Симончо молчи и се досадува. Радомила го гледа и му се обраќа.)

РАДМИЛА: Ајде синко запеј и ти. Што толку си се задумал, не се сите бродови потонати.

СИМОНЧО: Не е тоа бабо. Јас и онака сум труп за пеење. Едноставно не сум расположен, а и искрено да ти кажам ми недостасува Силвана. Каде е таа?

РАДМИЛА: Навистина недостасува. Но, ја знаеш неа. Дојде од работа, се пресоблече, продува како ветер низ домот и повторно излезе. Не кажа каде оди, но јас видов од балконот дека долу пред зградата ја чека службениот мерцедес од работа.

Најверојатно ѝ дале некоја итна работа. Што да прави кутрата, мора да слуша. И кој знае кога ќе се врати. Затоа не му ја мисли многу. Ако не ти се пее, не пеј. Ако ти се пие пиј, но не се нервирај.

(Песнајќа продолжува и соседније веќе делуват како добро извежбано шрио. Песнајќа ја прекинува Боџдан.)

БОГДАН: Ќе ми дозволите ли да ви кажам што ми се случи денес? *(Сиие одобруваат.)* Е добро, тогаш вака. Си седам јас во станица, кога ете се јавува вознемирен граѓанин кој бара помош од народната милиција. И јас веднаш, за три минути, се наоѓам на лице место. И што да видам таму. Гранап, сличен како нашиот долу. Затворен, а во него заклучен човек. Пред гранапот стои газдата со мобилен в рака и пщце. Јас доаѓам се претставувам и прашувам зошто човекот е лишен од слобода на тој начин? А тој, газдата, ми вели дека поинаку не можело, бидејќи тој му должел пари, знаете на црта, земал продукти од кај него. И кога дошол изутрина тој пресудил дека е најдобро да го затвори. А тој сиромавиот, затворениот в гранап, не се спротивставил на таа казнена мерка, туку само му рекол дека нема пари. И знаете што рекол уште? Рекол, на газдата, дека ако сака може да му ја прати жена му, па таа да се отфити со него. Демек, нека и прави што сака. И тогаш газдата се извадил од памет, но не за долгот, туку од жената на должникот, бидејќи во маалото ја викале Бузла. Ете така.

ОРДАН: И ти како реагираше на тоа? Кое решение го донесе?

БОГДАН: Библиско пријателе. Му реков на газдата дали, ако не беше Бузла во прашање бидејќи и јас ја познавам, ќе ја прифатеше понудата. Тој застапа и како да ми даде одобрување. Тогаш му наредив веднаш да го ослободи затворениот, зошто ќе му стегнам две пријави. Една за противзаконско лишување од слобода, а другата за поттикнување сексуален престап. И тој веднаш постапи според моите наредби.

(Во разговорот се вклучува Иван, кој завршува со вечерата.)

ИВАН: Секоја чест пријателе. Си направил добро дело со голема заднина. Јас навистина уживав во твојата приказна. Ако

има уште некој да каже уште некоја би ја слушнал. На крајот ќе ви кажам што доживеав јас денес.

ОРДАН: Браво, одлично пресудил Богдан. А сакате ли да знаете што денес мене ми се случи? Сакате нели? Е па, штом е така слушајте: Одам јас во Пошта да си ги платам сметките. Страв ме јаде во душата, се тресам целиот; и кога таму на шалтерот шок. Таа, шалтерката, ми вели платено. Како платено прашувам јас? А таа вели платено во готово. А кога е платено во готово - повторно прашувам јас? Девојката одговара, вчера. Ми зарипа срцето, ме обзеде страшна тахикардија и се повлекох настрана. Си мислам, што чудо е ова? Знам, јас во чуда не верувам, но ете се случило. Ја погледнав уште еднаш шалтерката и видов не видов заминав. И одам така збунет. Ме чешаат парите за сметките и мислите што да правам со нив. И токму кога решив да ги трошам за други цели ете ти го тој, Шведска. Комшијата што живее, односно што има стан во овој влез, а работи во Шведска. Ние нагалено си го викаме Шведска. И тој кап, ни две ни три ми вели: Комшија добро што те најдов. Ми должиш 3.567 денари. Како бре Шведска? Му велам. А тој ми вели: за сметките што ти ги платив вчера. Се изненадив. А зошто ти да ги плаќаш моите сметки? А тој ми вели: Поради поштенското сандаче. Е, дури тогаш ништо не го разбрав, но ми објасни дека мојата сметка, односно збирната опомена за неплатени сметки, поштарот ја ставил во неговото сандаче. А тој едноставно не знаел поинаку. Таму кај што живее сега немал навика да ги чита сметките, туку само да ги плаќа. И како таква ја платил. Значи, за сè бил виновен поштарот Трпимир. Така мојата радост траеше кратко. Шведска ми го даде судското писмо со задоцнетите, но сега платени сметки; јас му ги дадов парите и сè си беше по старо. Ете, тоа ти е култура пријателе.

БОГДАН: Види, Ордане, кога ќе размислам подобро, ти и не си морал да му ги платиш парите. Ти не си го терал тоа да го направи. Каде гледал тој? Но, што велиш култура е во прашање. А да признаам, да го згрешеше моето сандаче Трпимир и некој да платеше наместо мене можеби ќе бев страшно некултурен. Но, немам јас таква среќа.

(Во разговорот се вмешува Владанка.)

ВЛАДАНКА: Добро си сторил Ордане. Сакам славата мирно да ни помине. Со она колку имаме и знаеме дека е наше.

ОРДАН: Да, но не знам што ќе се случеше ако не ме сретнеше Шведска и ако ги потрошев парите? Но, ајде доста за тоа. Ќе рече ли некој уште некоја песна?

ЕНТОНИ: Јас Ордане не знам да пеам, но носам со себе едно ЦД со италијански канциони. Па ако сакаш можеш да ги пуштиш. Навистина се прекрасни. *(Му го подава ЦД-то на Ордан.)*

ОРДАН: Како не Ентони. Еве Симончо е мајстор за таа техника. *(Му го подава ЦД-то на Симончо. Тој ситанува од масата и оди до музичкиот систем. Го вклучува.)*

ЕНТОНИ: Ете, слушајте каква убава музика. *(Зайочнува да ие на италијански “Ла шате ми кантаре...”, Богдан ситанува од масата и ја поканува Радмила да играат. За тоа време Ордан ситанува и се доближува до телевизорот. Тивко, на увце, слуша вести. По танцот Богдан војнички салутира и ѝ заблагодарува на Радмила. Се враќаат на масата.)*

РАДМИЛА: Браво бре Богдане. Не сум знаела дека си таков танчер.

БОГДАН: Јас госпоѓо Радмила сум питомец од бившата држава, а таму нè учеа многу работи. Знаете. *(Си дава до значење.)*

РАДМИЛА: Да, да, така е. Туку ајде да продолжиме со денешните случувања. Ајде сега Иване кажи ти што имаш да кажеш.

ИВАН: *(Непреливо.)* Мене, почитувани соседи, денес ми се случи комплетно историско расветлување на реалноста. Вие сигурно ќе се прашате како и што значи тоа? Јас можеби и не ќе можам да ви одговорам, но ќе се обидам да објаснам. Имено, после толку двоумење собрав сила да отидам на едно важно место за да се видам со некои важни луѓе. И таму кога влегов веднаш почувствував дека многу работи биле непостоечки, а јас сум верувал во нив. Така, мои драги пријатели, јас денес видов кој управува со нашата татковина. И затоа во потполност ја

делам забелешката на мојот сосед Ентони за она „ако“. Сега ми е полесно, бидејќи многу работи одат полесно. Нема верби и морални димензии. Ако ви кажам нешто повеќе, вие секако ќе сакате уште. Ако ви кажам имиња вие нема да се задоволите само со тоа. Затоа ќе го премолчам тоа и повторно ќе подвлечам. Од денес многу работи во мојот живот не се какви што биле, а многу ќе започнат да бидат поинакви. Ете толку, и Ве молам не прашувајте ништо повеќе. *(Завршува и седнува задоволен.)*

СИМОНЧО: *(Кон Ордан.)* Бил кај Силвана на работа. Кај директорот и мисирел цело време. Овие го утепале од карање, а тој само бил „климоглав такојевиќ“. Ми кажа Силвана по мобилен.

ИВАН: Немој така млад соседу. Тие денунцијантски навика може многу да ти наштетат во животот.

СИМОНЧО: Како да не. Ајде доста со тоа. Кажи отворено. Си бил ли ти денес кај Лазо на баџирака, или не?

ИВАН: *(Внимателно.)* Да, но тоа не беше тоа што ти го велиш. И те молам внимавај што зборуваш. *(Кон Ордан.)* Те молам обрни внимание на син ти.

ОРДАН: *(Колку да ѝомине редојќи.)* Симончо, пополека сине. Може да се навреди човекот.

СИМОНЧО: Што бе полека. Па зборувам вистина. И ми се смачи од вашите приказни. Ако сакате да слушнете вистинска приказна јас ќе ви ја раскажам. Сакате?

(Ситие молчати, исцлашени од револуцијата на Симончо. Никој не се надеваше на ваков расцеп. Ентони му дава поддршка за предложенијата дискусија.)

ЕНТОНИ: Сакаме.

СИМОНЧО: Па вака. Мојата приказна слободно може да ја наречеме чуденка. Се прашувате зошто? И во право сте, треба да се прашувате, бидејќи и јас сè уште се прашувам за тоа. Но да започнам. После ручекот, кога излегов од дома, лифтот како и

секогаш не рабтеше. Затоа надолу се упатив пешки. Некаде на половина пат, на четврти кат мислам, ја гледам комшиката Спасена. Стои потпрена на вратата, облечена само во бањарка. Се исплашив на прв поглед, но кога ми мина стравот и ја погледнав уште еднаш очите ми се отворија. Прекрасна жена, иста како на оние забранетите видео-клипчињата. Роба ипол. И таман кога минував крај неа таа ме персира. Ми вели: “Добар ден комшија како сте? „Јас се вртам лево-десно, нема никој друг и си вела, на мене ми се обраќа. И реков: „Добар ден тетко Спасена“. А таа мене: „Каква тетка бре, јас сум за тебе Спаса“. Реков добро и таман да зминам ме фати за рака. И ми вели: „А дали вие, млад господине ќе сакате да дојдете и да ми го прегледате осигурачот, ништо во куќава не свети?“ “ Си реков, ајде и така ми е позната таа работа. И влегов. Кога таму што да видам, блешти од светлина, а ние сами. И мала тивка музика се разбира... *(Го прекинува Владанка.)*

ВЛАДАНКА: Леле ороспија што му направила на детето? Сега ќе слезам долу и лом ќе ја направам.*(Ситанува, но во намерата ја сиречува Ордан.)*

ОРДАН: Седи бре жено. Што му направила? Гледај ништо не му фали, дури е поубав и посамоуверен. Јас мислам дека е така. Ајде сине продолжи.

СИМОНЧО: Ќе продолжам ако не ме прекинувате.*(Добива знак на согласност од присујиниите.)* Добро, одиме натаму. И реков светлина, а ние сами. И што се случи? Ништо посебно... *(Свикува Богдан, поодзинајќи.)*

БОГДАН: Како бре ништо!

СИМОНЧО: Така ништо, јас си ја исполнив обврската на сосед и го проверив осигурачот, а богами и таа мене добро ме провери; и можам да кажам дека денес, некаде од 16 часот и дваесетитри минути и некоја секунда, јас Симончо Добрев не сум веќе тој што сум бил. Сега сум маж. Ме разбирате? Стручњак за менување прегреани осигурачи на осамени и привлечни сосетки. Ете, тоа е мојата чуденка. Морате да признаете дека беше убава.

ИВАН: Навистина убава. *(Се замислува.)* Кој би помислил тоа за Спасена. Ќе наминам подоцна да ја видам, може на жената и треба уште помош.

БОГДАН: Да, да и јас го делам тоа мислење.

(Сејшо што бидно го следи Радомила. Изненадена од нејредвидениот тек на настаните. Ги прекинува со прекор.)

РАДОМИЛА: Доста! Доста ви се молам. Не се однесувајте така. Како можете да му поверувате на детето кое само измислува адолесцентни приказни. Ви се молам? *(Станува и се повлекува.)*

(Оваа реакција ја шокува останатите и тие заклучуваат дека е време да си одат. Прв што го прави Ентони.)

ЕНТОНИ: Ох, навистина голема динамика имаше оваа приказна. Јас мислам дека веќе сум изморен и треба да заминам. Домаќине *(кон Орган,)* славата ти беше прекрасна, а и тебе млад домаќине *(кон Симончо,)* приказната ти беше ексклузивна. И секако софрата благодарјќи на домаќинките беше антологиска. Сега ве поздравувам и секогаш да се гледаме за добро. *(Станува, го зема ЦД-то со италијански канцони и заминува.)*

ИВАН: Мои почитувани соседи, јас не сум уморен но морам да одам. Ме чекаат некои важни новинарски и истражувачки работи. Ми беше чест што присуствував на вашата прослава. *(Станува, се поклопува.)*

БОГДАН: Јас навистина немам зборови за оваа вечер. Полн сум со импресии и страсти. Никогаш нема да ја заборавам, посебно оној дел со приказната на младиот домаќин. Еве, ќе ја подигнам чашата уште еднаш *(наздравува)* и одам. *(Станува од масата и се поздравува со сите. На Радомила и Владанка им бакнува рака.)*

(По испраќањето на гостите остануваат сами членовите на семејството Добреви. Радомила и Владанка ја раскреваат масата. Симончо легнува на ојоманчето, а Орган во фойелјата пред телевизорот.)

ОРДАН: *(Го појушија гласот на телевизорот и ги следи весиите.)* До кога се овие истите ќе ги гледам? Е повеќе нема претплата. Да знаат. *(Го исклучува телевизорот. Се врти кон Симончо.)* А ти, голем љубовнику, сега кога си трансформиран, можеш да спиеш барем без патики.

СИМОНЧО: *(Не го ирцеира сарказмот на Ордан.)* Ќе биде.

ОРДАН: Кога?

СИМОНЧО: Од утре. Ајде те молам остави ме уште вечерва, не ми го растурај филингот.

ОРДАН: Од утре велиш. Добро, да видиме. *(Се доближува до Симончо. Тивко.)* Сине, а каква беше Спаса? Сега те прашувам како маж, како колега, не како татко.

СИМОНЧО: Како на филмовите колега. *(Му одговара и засива.)*

(Тројнува враијата и влегува целата во солзи Силвана. Ја ипреснува ташина на масата и сеоднува на фојелјата. Пали цигара. Ордан ѝ подава пейелник. Се стичува Владанка.)

ВЛАДАНКА: Што е сине, што се случило?

СИЛВАНА: Ништо, само да знаете дека дадов отказ од работа и од утре се враќам на факултетот. Ќе магистрирам. Вака повеќе не може. *(Ја гасне цигарата.)*

ВЛАДАНКА: Па добро штом си решила. И онака твојата работа, мислам заработувачка, во овој дом беше невидлива. *(Одмавнува изнервирано со рака и се враќа на масата.)*

ОРДАН: *(Не го коментира исјадот на Владанка. Станува и ја погалува по косата Силвана.)* Ништо сине, ништо, таков е овој свет. Јас те разбираам. Ништо не е важно. Важни сме само ние. Мораме да издржиме. Ако треба леб и маргарин ќе јадам до крајот на животот, но ти ќе бидеш универзитетски професор. Ако сакаш?

ПЕТТА СЦЕНА

Се случува во богатиот салон на тајкунот Лазо. Забавата минала. На фотелјата е навален Лазо. Перса седи на двоседот, а Асен до неа. Попот Арсо спие на троседот. Стојат Мијалче и Драгутин. Се јавува Перса.

ПЕРСА: *(Вознемирена.)* Леле, бре Асене, биваше ли така да и направиш на Силвана. Па не ли гледаш во кои години си? А и каков си? Не си веќе активен удбаш па да мислиш дека сè што носи сукња мора да биде проверено од тебе. Треба да се засрамиш малку. Да знаеш. И биваше ли тоа да ми го направиш на славата. Ајде, ти се молам. *(Му го врши грбой.)*

АСЕН: *(Спокоен и доспоинсвен.)* Види Персо, за некој морал немој да ми зборуваш. А што се однесува до моето однесување кон убавите жени, тоа признавам, секогаш ми било слабост. Затоа не претерувај. И на крајот на краиштата што направив вечерва јас? Што толку лошо? Се пошегував малку со девојката и ја прашав дали е вистина дека има голем младеж под левата града. Таа ме погледна, изненадено, и кога сакав да ѝ понудам нешто друго, ми влепи една шлаканица. Еве, гледај, сè уште сум црвен и ушето ми свони. И што беше лошо тука? Таа беше лоша. Наместо да го прифати разговорот и да има разбирање за мене, како човек во години, таа направи скандал. Ајде ти се молам. А ништо лошо не ѝ мислев. *(Кон Лазо.)* Кажува нешто и ти другар.

ЛАЗО: *(Ситанува и врши еден круж околу масичејо. Приоѓа до појој Арсо, кој веќе хрчи и го поштурнува.)* Слушај ме сега Асене. Ова што го направи со Силвана не е добро, а уште подобро не е тоа што наметна мислење дека јас, наводно, сум ти кажал за нејзиниот младеж. А тоа е сериозна претпоставка за

сомневање. *(Кон Перса.)* Жена ми може да ме ликвидира ако тоа се докаже. *(Перса одмавнува со рака.)* Но бидејќи јас знам дека не е така тоа не го земам за сериозен престап во мојот дом. Многу посериозно е тоа - што од позиција на сила, го натера попот Арсо на Свети Никола да се омрси. Гледај го. *(Кон Арсо.)* За никаде е. Омрсен и пијан поп. Знаам, ќе речеш дека такви попови сме виделе многу во нашиот живот. Тоа е точно, но зошто баш сега. А?

АСЕН: Затоа што го побудале кога му даде сто евра за чатењето. Го виде? Се мрдна од умот, очите му светнаа како лампиони. И во една таква состојба, не француско сирење и вино. А бре, да му принесовме маторица печена ќе ја витосаше. Ги знаам јас нив. Гледај го *(кон Арсо)* два дена ќе се трезни и една тегла сода бикарбона ќе испие. Ќе се утепа од подригнување. Тоа заборава го. А за Силвана; е тоа е друга работа. Од каде вие знаете какви се моите намери кон неа? Можеби се сериозни? Па и јас сум човек, ако сум удбаш; а и вдовец сум веќе три години. А ме гледаш, во добродржечка состојба сум. Зошто да не? А, Персо?

ПЕРСА: Е, стар будала. Ти бре комплетно си се мрднал од умот. Кај ќе те сака тебе тоа девојче?

АСЕН: Може, може, ништо не се знае. Но ве молам немојте околу тоа да дигате многу врева. Еве да оставиме само да се реши. Утре на работа кај Лазо ќе биде поубаво.

ЛАЗО: Ама таа нема да дојде.

АСЕН: Ќе дојде, директоре, ќе дојде. Женско е тоа, не може да издржи, бидејќи никој од вас не слушна што друго ѝ ветив. Тоа со јавното давање отказ е само парада. Ќе видиш Лазо, сепак јас подобро ги познавам од тебе. Мислам жените.

ЛАЗО: *(Изненаден и малку навреден.)* Од каде сега тоа. Ти подобар... *(се сејнува и ја погледнува Перса.)* Но добро нека ти биде. *(Се враќа на фојелјата и го гледа попој.)* А овој *(кон Перса,)* ќе го задржиме ли на спиење?

ПЕРСА: Чувај боже, уште тоа ми фали. Пијан поп во нашата постела. *(Се врти кон Драѓушин и Мијалче и со рака ги повлекува. Двајцата дојрчуваат.)*

ДРАГУТИН: Повелете госпоѓо.

ПЕРСА: Драгутине, заедно со Мијалче, како знаете, отрезнете го попов и носето го во црква, мислам дома. Ајде.

(Драѓушин и Милајче му приоѓаат на пој Арсо. Тој на големо сие. Во рацете го ситиснал крстот и хрчи.)

МИЈАЛЧЕ: Еј, мајката. Вака пијан поп никогаш немам видено. Гледај го, легнал како утман и не мрда. Не знам, од виното ли му е или од мрсното? Што мислиш а, Драгутине?

ДРАГУТИН: Од двете, но најмогу од алчноста пријателе. Туку ајде помогни да го подигнеме. *(Заедно го префаќаат пој пазуви и го исправаат. Појот се заскрнува и ги отворва очите.)*

АРСО: О, *(Ислашено)* кои сте вие? Ангели душевадци или керубини убијци? *(Се отргнува од нивните раце и истревејќи се доаѓа блиску до Асен. Мијалче и Драѓушин се повлекуваат.)*

АСЕН: О попе, добро дојдовте назад во земскиот свет. Како сте?

АРСО: *(Молчи и гледа наоколу.)* Очајно, другар Асен. *(Се исправа, го подметнува истрафиот и ги бара парите по манџијата. Ги наоѓа.)* А, тука се. *(Ги враќа повторно назад. Се созема.)* Ајде сега, како што е ред, да ве благословам уште еднаш и да кинисувам. Тешка беше ова вечерна служба. Можеби и грешевме, но утре на поп Ставре ќе му се исповедам и со сигурност ќе ми прости. Бидете благословени! *(Со крстот мавнува на сите страни.)* А сега ајде со здравје. *(Се прекрстува и заминува. Заг него одат Драѓушин и Мијалче. Внимаваат да не падне. Пред излегување му се обраќа Перса:)*

ПЕРСА: Попе, застани малку. *(Арсо заспанува и се врти.)* А гревот? Славата што ја направивме мрсна на кој ќе оди?

АРСО: Кој грев? Нема никаков. Господ има разбирање за неговите чеда. *(Одмавнува со рака и заминува.)*

ПЕРСА: Добро, штом така вели господ, но мене сепак ми мириса дека ја грешевме. Утре морам и јас да се исповедам. Што да се прави. *(Резигнирано ја завршува констатацијата и го дојива вискијо. Свои телефони. Се јавува.)* Да, кој е?

МАРИОНКА: Јас сум, како кој е?

ПЕРСА: О, злато мамино, како си ми ти?

МАРИОНКА: Добро, всушност прекрасно, на Крит сум во една таверна. Со мене е Николакис. Ве поздравува.

ПЕРСА: Каде си? *(Извикнува.)* На Крит!? Па што бараш таму, нели треба во Солун да си на факултет?

МАРИОНКА: Ајде, ајде Персо олабави малку. Сега се подготвувам психички пред испитите. Ајде, нека ни е за многу години славата и поздрави го Лазо. Чао, чао, и срце си за парите. Ве сакам. *(Го зајвора телефони.)*

ПЕРСА: Чекај, чекај не затворај... *(Троја по телефони.)* Ете, повторно ми направи така. *(Кон Лазо.)* Слушна?

ЛАЗО: Слушнав. Па што? Нека прошета девојката додека може. *(Незаинтересирано.)*

ПЕРСА: А кој ли и е тој Николакис? Дали е добар Грк? Дали е од добро семејство? Кој ќе знае? Да не е некој парспур бре Лазо? Да не ни го прелаже момчето?

ЛАЗО: Доста прашуваш мори. Го знам момчето. На Ставрос му е внук.

ПЕРСА: Кој Ставрос? Оној од банката?

ЛАЗО: Да тој.

ПЕРСА: Е, сега ми е полесно. Знаев дека детето е добро. Во суштина претпоставував. *(Смирено си најочува ушите едно виски.)* Ајде на здравје!

(Лазо не наоздравува, а Асен ја поодиѓнува чашиќа по навика. Појдоа ситанува и се пооздравува со Перса.)

АСЕН: Така, Персо, вечерва навистина си поминавме убаво. Имаше динамика, гротеска и обични општожитејски работи. Мене сето тоа ми се допадна. Ви благодарам на вниманието. *(Кон Лазо.)* А ти мој стар пријателе биди поспокоен. Утре е нов ден и сè ќе биде поинаку. Ќе видиш. Не се потресувај многу за некои морални престапи. Гледај си ја берзата и сметката. Остани со здравје. *(Заминува.)*

ЛАЗО: Со здравје. *(Не ситанува од фојелјата. По заминувањето на Асен ѝ се обраќа на Перса.)* Жено, те молам свари еден чај за релаксирање на жолчните канали. Ме искина стомакот.

ПЕРСА: Добро. А мала или голема шоља сакаш?

ЛАЗО: Голема.

ШЕСТА СЦЕНА

Во кабинетот на тајкулот Лазо. Силвана и Асен го пијат утринското кафе. Задоволни се. Асен станува и и покажува нешто на картата. Облечен е спортски, со фармерки и патики. Делува многу помладо. Влегува Лазо и е изненаден од нивното присуство. Го носи дневниот весник во кој работи новинарот Иван. Седнува на бирото. Силвана е мртва ладна и не реагира. Си седи на фотелјата.

ЛАЗО: *(Кон Асен.)* Гледам пријателе животот многу ти е добар. Си се подмладил и делуваш среќно. Можам ли да знам на што се должи таа трансформација?

АСЕН: Секако пријателе. Но пред да ти кажам, да те прашам: Го прочита денешниот весник?

ЛАЗО: Не, еве сега го разлистувам.

АСЕН: Добро тогаш веднаш оди на втората страница, веста во рамка, горе десно.

ЛАЗО: *(Ја врти страницијата и чита. Се насмевнува.)* Види, види, па ти си станал трговски претставник на нашата земја во странство. И тоа каде? Во Париз. Честитам пријателе. Честитам. *(Станува и го преѓрнува Асена.)*

АСЕН: Благодарам пријателе. Тоа јас го заслужив одамна. Но дури сега, на оној со сината кошула му текна. Малку доцна. Но на време е. Но пред да продолжиме прочитај ја и другата вест, веднаш до таа.

ЛАЗО: *(Ја чииа и радосно го фрла весникомѝ.)* Браво, така му требаше на тој неразбаран уредник. Убаво што го смениле. *(Кон Асен.)* А бре ти си работел, не си се шегувал. И гледај, на негово место го наменуваа нашиот Иван. Прекрасно. *(Малку се замислува.)* А ти го провери малку, мислам го стегна малку новиот уредник?

АСЕН: Сè е под контрола другар Лазо. Ти отсега ќе си бидеш спокоен, но немој да им ги укинуваш рекламите. Сепак од нешто треба да живеат. Кој живее денес од тираж? А јас ќе ти пишувам писма од Париз. Договорено?

ЛАЗО: Добро. *(Кон Силвана.)* А што претставува оваа убава млада дама сега, кога повеќе не е моја секретарка?

СИЛВАНА: Јас, господине Лазо, сум новата советничка за трговија во нашата амбасада во Париз. Тоа го дознав изутрина и се разбира го прифатив. Ми се здосади од овие секојдневни работи, а и иднината на, евентуален, универзитески професор не е баш сигурна. И затоа сум многу среќна и благодарна. Посебно на мојот Асенчо. *(Го ѝоѓалува ѝо косаѝа и го бакнува.)* Секогаш тоа сум го сакала и страшно ме возбудувале возрасни мажи. Ете така Лазо.

ЛАЗО: Така ли? Е па нека ви е со среќа мои пријатели. Јас навистина сум изненаден од вашата одлука, но тоа е тоа. Од денес знам дека во Париз имам пријатели. Така ли е Асен?

АСЕН: Така, него како. И не само што имаш пријатели туку имаш и дом, што се вели. На крајот на краиштата ти си тој кој ги спои нашите патишта. Едноставно ние се најдовме и ете решивме повеќе да не се испуштаме. Така ли е Силванче?

СИЛВАНА: Се разбира најмил мој. Јас, иако сум многу помлада од тебе, секогаш ќе бидам твоја и во секој миг ќе ти ги пружам сите задоволства за никогаш да не бидеш сам. Ќе видиш.

ЛАЗО: Види, види, тука има и љубов. Браво! А кога ќе ја напуштите татковината?

АСЕН: Многу бргу, за два три дена, само да завршат процедурите околу дипломатските пасоши. Јас веќе ги активирав моите поранешни врски во Париз и таму нè чека прекрасен апартман веднаш до бреговите на Сена. *(Ситанува и се приближува.)* Ете, и тоа се случи. Нели сношти ти реков да не се нервираш многу за повредените женски суети. Сè се решава пријателе.

(Во тој миг во кабинетот влегува Иван. Дојеран, косумосан и насмеан.)

ИВАН: Добар ден почитувани пријатели. Ако ми дозволите да се пофалам. Јас од изутрина сум новиот главен уредник на весникот. И тоа многу ми значи. Но не сум нескромнен. Тоа се случи благодарјќи на вашата поддршка и се разбира на мојот ангажман и талент. *(Седнува на празната фотејла.)*

ЛАЗО: Браво. Денес се некои новини слушам и задоволни лица гледам. На што се должи тоа? На случајност или на тоа што сношти теравме мрсен Свети Никола? Не знам. Но и не е важно. Важно е дека нешто убаво се случува. Па ајде *(кон Иван,)* нека ти е честито. *(Кон честийката се приклучуваат и Асен и Силвана.)*

АСЕН: Браво Иване, а сега памет в глава и внимавај каде го ставаш микрофонот. Опасно оружје е тоа. А што се однесува до првата страница и оние фотографии за во сабота, остави ги настрана. Нека бидат на ладно. Преку ноќ се сменија многу работи. Чувај ги. Ќе потребаат. *(Го поздравува уште еднаш и со Силвана се поодвојуваат да зминат.)* Ете толку. Ние одиме да си ја бркаме работата. Останете со добро, а ако некој сака да не испрати на аеродром, нашиот авион полетува во петок на пладне.

(Асен и Силвана заминуваат. Лазо молчи подолго време. Иван го гледа, но се плаши да го прекине. Чека.)

ЛАЗО: Овој навистина бил подобар од мене.

ИВАН: Во што другар Лазо?

ЛАЗО: Во жените бре, ајлаз ни заеден. Гледај *(покажува кон вратата на секретарката,)* мене тука ми беше со години, а јас

мислам дете. Наивно. А таа? Таа мала, мала ама големи зрна г'лтала. Се возбудувала од возрасни мажи. И гледај навистина. Туку, ајде јас издртавен целиот. Оправдано ми е да не видам. А ти бре. Млад, убав, со функција и плус тоа живее кај тебе во зграда. Еј бре Иване што испуштивме.

ИВАН: Што?

ЛАЗО: Како што бре дибек? Убавина.

ИВАН: Е, сега навистина ништо не разбирам. Да не сум ја грешел нешто јас, а да не знам. А, другар Лазо?

ЛАЗО: Господ згрешил со тебе. *(Низ воздишка.)* Туку, ајде до сега беше теле новинарско, сега си теле уредничко. Кажи што планираш со текстот?

ИВАН: Но, другар Лазо, другарот Асен рече да чекам.

ЛАЗО: Да чекаш. А што да чекаш? Да те сменат?

ИВАН: *(Се замислува.)* Не, скраја било. Чекам да ми кажете што да правам.

ЛАЗО: Е па вака. Текстот да излезе в петок. Да има Асен што да чита во авионот и да му го видам лицето кога ќе го испраќаме за Париз. Да знае дека и јас во нешто сум подобар од него. Јасно, главен уреднику?

ИВАН: Јасно, другар Лазо!

СЕДМА СЦЕНА

Голема навалица во VIP салонот на аеродромот. Патниците го чекаат последниот повик за летот за Париз. Асен го чита денешниот весник. Не е задоволен од насловната страница. И ја покажува на Силвана. Нејзе ништо не и е јасно. Во салонот влегуваат Ордан, Владанка, Радмила и Симончо. Славица станува и се прегрнува со баба и. Станува и Асен. Во тој миг на запознавање влегуваат во салонот Лазо и Перса.

ПЕРСА: Еве ги! Ти реков дека се тука. Кај ти патува тој со редовните патници. *(Се укажува кон Силвана. Силвана не ја забележува и продолжува да го запознава Асен со своите. Тоа ја изнервирува Перса, но Лазо ѝ дава знак со раката да се смири. Се повлекуваат.)*

СИЛВАНА: *(Го држи Асен под рака.)* Еве, мои најмили, можам да ви го претставам Асен. Тој е голем бизнисмен. *(Асен се поклопува во знак на почитување.)*

ОРДАН: Ај! *(Кон Владанка.)* Овој бил постар и од мене.

ВЛАДАНКА: Доста бре. Мора ли секогаш сè да расипуваш? Гледаш дека децата се сакаат. Тоа не ти доста?

ОРДАН: Какви деца мори Вацо? Овој може вујко да ти биде.

ВЛАДАНКА: Ајде доста. Оди и поздрави се учтиво со зет ти.

ОРДАН: *(Му приоѓа и се поздравуваат. Го гледа сомничаво.)* Мило ми е. Јас сум Ордан, татко на Силвана. А ние, почитуван господине, да не се познаваме од некаде?

АСЕН: *(Го загледува полицајски.)* Не, сигурно сте се препознале, но отсега ќе се познаваме. Имате навистина прекрасна ќерка. *(Ордан се повлекува, а Асен се претставува на женскиот дел од семејството Добреви. И се претставува на Радомила.)* Почитувана госпоѓо, ми претставува особено задоволство што отсега ќе ве имам за роднина.

РАДМИЛА: *(Со недоверба.)* Ајде бре! Многу љубезно од ваша страна. Јас нема ништо да ти кажам, но едно да запомниш од мене. Ти стар и насила подмладен прчу. Ако нешто ѝ фали на мојата принцеза, таму во Париз, да знаеш господ ќе те казни. Внимавај.

АСЕН: Немојте ве молам. Зошто така? На невидено се сомневате во мене. Па јас, отсега натаму, мојот живот го препуштам во рацете на Силвана. Верувајте. Еве, за моите чувства кон вашата принцеза можат да посведочат и моите пријатели. *(Покажува кон Лазо и Перса. Ги повикува да ги претстават на Радомила. Се поздравуваат.)*

ПЕРСА: Мило ми е госпоѓо Радомила. Можам да кажам дека оваа изненадна и несекојдневна љубов сите нè погоди. Тоа е чудесно и затоа сме тука да им посакаме многу среќа. Нели Лазо?

ЛАЗО: Да, токму така. Но јас не сум многу изненаден. Бидејќи вашиот зет го познавам одамна и знам дека е добар човек. Ќе биде добар, како и секогаш. Честитки. *(Се поздравува со Радомила и се врти кон Асен.)* Пријателе, многу непријатно се изненадив од она што го прочитав денес. Но, се надевам дека тоа нема да влијае врз твојата среќа и интимен живот. Сепак и јас за некои работи, сè уште, не сум за фрлање. Нели? Јави ми се од Париз. А сега мораме да одиме. *(Го ирегрнува и се поздравува со останатите. Перса се бакнува со Силвана и на Ордан му дава визит карта. Со Лазо го напуштаат VIP салониот.)*

(„Го објавуваме последниот повик за лејоџ број 346 на комјанијата МАТ за Париз“ се слуша гласоџ од звучнициџе. Сиџе се преѓрнуваат. На страна се повлекуваат Силвана и Симончо.)

СИЛВАНА: Ајде, не цимоли. Владанка ми кажа дека си се пофалил. Си станал маж? Ако, добро е тоа. Но чувај се и чувај ги Добреви. Не можат тие без тебе. Ако стално викаат по тебе. Ордан секаде во очите те носи. Сега здраво, а јас на лето ќе ти испратам билет и ќе дојдеш кај нас во Париз. И пари ќе ти испраќам. *(Се бакнуваат.)*

СИМОНЧО: Те сакам сестро.

СИЛВАНА: Знам. А сега оди. *(Се враќа кај останиаџиџе и се бакнува со сиџе. Ги преѓрнува заедно Ордан, Владанка и Радмила.)* Простете, но морав да си го средам животот. Секогаш сум ваша. А и не е далеку. *(Не може да џи сокрие солзиџе.)* Ене каде е Париз. За два часа сум тука. *(Враќаџа на излезоџ кон џисџаџа се отвора. Асен и Силвана џи вадаџ билеџиџе и минуваат низ контролаџа.)*

(Семејствоџо Добреви преку прозорецоџ гледа како се качуваат во авионоџ. Им мавџаат, но џие не џи гледаат. Се слуша звук на полетување на авион.)

РАДМИЛА: Ако. Ако џ е таму среќата нека е така.

ВЛАДАНКА: Ќе се врати таа бргу. Ќе видиш. Кај може таа да издржи со тој вампир?

РАДМИЛА: Ќе издржи снао. Времето е такво. Нема избор.

ОРДАН: Се сетив!

СИМОНЧО: Што се сети?

ОРДАН: Од каде го познавам зет ти?

СИМОНЧО: Од каде?

ОРДАН: Тој пред петнаесет години ме избрка од работа.

KPAJ